

Potrdilo sem izročil gospodu Janezu Kašperju, ki mi je obljubil, da hoče prihodnjo nedeljo župljanom oznaniti, da je sv. Štefana poplačala visoška hiša.

Pri škofiji nas sicer ni naznanil, s prižnice pa gospod Jager tudi ni bil oznanil, kar je bil obljubil. Predikant ga je bil prehudu razžalil, da ni mogel pozabiti vsega, kar je bil doživel na Visokem. —

Ko sem stopil v sobo k očetu, Valentin Trubar še ni bil odšel. Oče je bil medtem vstal in pozval me je, da mu pomagam.

Iz plevnice sva s težavo izvlekla železni zaboj. Oče ga je odklenil, vzel iz njega deset rumenjakov ter jih izročil predikantu, rekoč: „Pravično je, da živi od oltarja, kdor služi oltarju!“

Nikdar mi denarja, če je šel od hiše, ni bilo tako žal, kakor tisti večer!

Valentin Trubar je dukate pograbil ter izginil z nočjo.

Zaboj sva zopet spravila v plevnico. Oče pa je zlezal na ležišče in je noč za nočjo zopet spal na svojem denarju.

Veliko hudega sem doživel ta nesrečni dan!

(Dalje prihodnjič.)

Pavel Golia:

Zimski motiv.

Sneg bel, a misli črne.
 Preteklost se ne vrne.
 Zbor vran
 ves dan
 otožno pesem kraka.
 Tvoja mladost pretaka
 solzé
 grenké.
 Bel sneg, solzé srebrne.
 Preteklost se ne vrne.